

Szeles Judit

Szextárs

*„A buszt leszámítva,
Diego volt életem legvégzetesebb balesete.”
Frida Kahlo*

A tengerésszel (a továbbiakban matróz) egy fagyos novemberi este találkoztam egy vakrandin a vasútállomás parkolójában. (Tél eleje volt: nyálkás macskakövek, köd, hideg.) Három képet küldött telefonon, arról kellett megismerjem, és mivel mondta, hogy egy sötétkék Audival jön, nem volt nehéz megtalálni. Bent ült a kocsiban, amikor a parkolóhoz értem. Irtóra fáztam, ezért a fejemre húztam a kapucnit, onnan figyeltem, ahogy letekeri az ablakot. Igen kellemes benyomást keltett, amíg ki nem szállt az Audiból. Nem gondoltam ugyanis, hogy ilyen alacsony. De van egy norvég mondás, mi szerint ajándék lónak ne nézd a fogát, csak norvégul kicsit másképp hangzik: az ember azt vegye el, amit kap.

Korábban az életem mindig egy csehszlovák filmvígjátékhoz volt hasonló. Sok idiótaság megtörtént ugyanis velem, de mindig tudtam rajta őszintén röhögni, legyen az egy hivatali baki, egy vita a postással, munkahelyi faszágok vagy családi lelki dráma. Amióta viszont nyugatra költöttem, az irónia és a szarkazmus kikopott valahogy a létezésből, és az egész inkább egy hollywoodi romkomra kezdett hajazni. Minőségi romlás állt be a történesek stílusában. Igazán nem röhögtem, inkább a könnyeim potyogtak egyes jeleneteknél.

Így volt ez a matrózzal is, akivel, ugye, egy vakrandin találkoztam. Aztán a közeli étteremben három órát kóláztunk a fagyos novemberi időben. Mondanom sem kell, hogy az üdítőbe még jégkockákat is tettek, hogy még véletlenül sem forrósodjon fel a helyzet. Emlékszem, kék matrózpulóvert viselt, olyat, amin váll-lap van, és világos, feszes farmernadrágot. A jégkockák ellenére le sem vettem a szemem a feszes nadrág kidudorodásáról. De azt nem vállaltam volna be, hogy már az első randin felhívjam magamhoz.

Őszintén szólva évek óta nem voltam vakrandin, és ennek ellenére – hála istennek – nem éreztem magam feszültnek. A matróz (különösen ott) igen. De magára vessen az, aki randira ilyen nadrágot vesz fel. Engem jó passzban kapott el, éppen akkor jöttem haza egy európai turnéről, ahonnan rengeteg élménnyel és egy plátói szerelemmel feltöltekezve érkeztem meg. De mire jó a plátói szerelem? Mondjuk arra, hogy az ember szeme ábrándosak, tüzesek lesznek, magabiztossá, vidámmá és vágyakozóvá válik. Itt volt hát az idő, hogy azok az ábrándok fizikai valót öltsenek.



A második találkát a szomszédságomban lévő pizzériába beszéltek meg, de megint a vasútállomás parkolójában várt, onnan kocsikáztunk fel (majdnem) hozzám. A pizza bekebelezése után meghívtam magamhoz egy teára, amit a kanapén fogyasztottunk el miközben beszélgettünk vagy hallgattunk, vagyis ezeket felváltva csináltuk, mert igazán egyikőnk sem beszédes fajta. Aztán a kezén lévő gyűrűket kezdtem nézni. Gondoltam, ha most nem fogom meg a kezét, főzhetem a következő csupor teát. Ezért lassan elkezdtem a gyűrűket birizgálni. Ő pedig a kezemet. Addig, hogy mindketten beleizzadtunk. Azt várta, hogy elcsábítsam. A szemébe néztem ekkor, és egyre közelítettem az arcommal az arcához. Nem ellenkezett, hanem megcsókolt. Borzasztóan csókolózott. Ezen kívül mindent előbb finoman, majd egyre durvábban csinált velem, ám végig igen figyelmesen igyekezett a kedvembe járni.

Az első balesetet akkor éjjel szenvedtük el. Mivel nem volt hozzászokva az óvszer használatához – régivágású matróz lévén –, azt fordítva rakta fel, és az egész bennem maradt, amikor kihúzta lötytyedt péniszét. A gyors és szakszerű beavatkozástól ellenben nem rémült meg: szinte élvezettel kotorászott a gumi után. Másnap, mint két tinédzser, vihogva szaladtunk el a gyógyszerárba, hogy esemény utáni tablettát vásároljunk.

Hát, így kezdődött a november abban az évben. Aztán karácsonykor meglátogatott a fiam. A matróz (továbbiakban Ludvig) eljött, hogy megigyon egy teát velem és a fiammal. Akkor a kisebb ajándékok átadása is megtörtént. Sőt, Ludvigtól egy csokoládészívceskét is kaptam, amin az állt: *Jeg elsker deg*, amit azt jelenti norvégul, hogy szeretlek. Amikor a fiúk elmentek, potyogni kezdtek a könnyeim – pont, mint mikor egy romantikus komédiát nézek a tévében mondjuk Julia Robertsszel. Most örömemben pityeregtem, és nem gondoltam arra, hogy valaha bánatomban fogok, hisz annyira boldog voltam!

A szilvesztert nálam töltöttük, vagyis az italokat töltöttük nálam, mielőtt lementünk volna a Kelet étterembe. Hó szinte egyáltalán nem volt, és a járdákat is felsózták, de nekünk olyan mázlink volt, hogy pont azt az egy jégfoltot, ami az egész városban található volt, kipécéztük magunknak. Először én térdre hulltam Ludvig előtt, majd ő megpróbált felsegíteni, de seggre esett. Így mindketten azon a kis fél négyzetméternyi folton fetrengtünk – a nevetéstől. Mindez szerencsére egészen késő este történt, és nem voltak szemtanúi az esetnek. A helyet ott, a könyvtár sarkánál a mai napig minden alkalommal kikerülöm, de még nyáron is... Végül csak eljutottunk a Keletbe, ahol Ludvig a megrendelt kajából semmit nem evett, csak folytatta az ivást, én pedig szidtam, hogy mi a fenének fizetünk be neki is. A flúgos barátnőm is ott volt velünk. De nem bírta sokáig a vadgalambok turbékolását, és hazament.

A flúgos barátnőmet a Kakukkfészekben (Ludvig nevezte így) ismerem meg. Ide olyanok jártak, akinek nem volt munkájuk vagy le voltak

százalékolva. És azért jártunk össze, hogy beszélgetni tudjunk egymással egy csésze kávé mellett. A hülyeségnek persze fokozatai vannak. A barátom előre haladott állapotban volt már akkor is, amikor megismerkedtünk. Szörnyen gyötörte az irigység mindenkivel szemben. És sajnos nem tudott semminek igazán örülni, mások örömének meg pláne nem. A szilveszteri buliban is az volt a baja, hogy féltékeny lett rám, és nem bírta látni, hogy boldognak éreztük magunkat Ludviggal.

Eleinte csak a hétvégeken és ünnepnapokon találkoztunk. Ludvig ugyanis egy másik városban lakott. Mit másik városban, egy másik országban! Időnként, amikor rájött, beült a kék Audiba, és eljött hozzám teázni. Igen, egy idő után minden szerelmi szeánszunkat teázásnak kezdtük elnevezni. Neki a fekete teák jöttek be, én inkább a zöldet szerettem. Nekem fekete szemem van, neki pedig zöld. De ez most mindegy. A teázási szertartásunk mindig az ágyban végződött, ahol az egy idő után már megszokott mozdulatokat végezve előbb én, aztán ő élvezett el. Ebben is előzékeny, figyelmes volt. És ajándékokkal lepett meg: virággal, borral, csokoládéval, kisebb tárgyakkal, majd szőnyeggel, szobamérleggel, tükörrel, sztereóval. Kaptam tőle mindenféle poharat, hogy ne legyen akadálya a vedelésnek. Borhoz borost, sörhöz söröst, pezsgőhöz pezsgóst, és így tovább. Egyedül a felest vettem én az antikostól potom pénzért.

A találkozásaink egy-két naposak voltak, de aztán én is meglátogattam Norvégiában. Akkor előfordult, hogy pár napnál jócskán tovább maradtam. Norvégiával tizenöt évvel ezelőtt ismerkedtem meg. Először a norvég–svéd határátkelőnél jártunk, ahol az aszfaltra fel van festve az egyik oldalt, hogy Sverige, a másik oldalt meg Norge. Egy hatalmas híd közepén húzódik a határvonal, a híd a kies Idefjord fölött ível a két ország között. A mi kis városunk ugyanis a norvég–svéd határ mellett található. Sokat jártam át a legközelebbi norvég kisvárosba. Eleinte angolul boldogultam, később már a norvégot is megértettem. Finom norvég csokoládét, burgonyás kenyérlepenyt, halgombócot, fánkot vettem, jártam a várban, ahol XII. Károly svéd királyt eltalálta egy kóbor puskaagolyó. Voltam csontkovácsnál, kiegyengetni a hátam. És elmentünk időnként kirándulni is. Romantikus viszonyom az országgal akkor vált szorosabbá, amikor tagja lettem egy egyházi közösségnek, és jó barátokra tettem szert. Sokat jártam ezért Oslóban és a környékén. Aztán részt vettem egy egyéves sámantanfolyamon, ahol a tanfolyam norvégul folyt, és kénytelen voltam Norvégia minden tájegységéből érkező emberekkel kommunikálni valahogy. Szóval, amikor Ludviggal találkoztam a vasútállomás parkolójában, nem voltam már kezdő.

Az első alkalom, amikor én voltam nála, a *Love Me Tender* szólt a sztereóból. Esett a hó, és repkedtek a mínuszok. A legnagyobb csodálkozásomra a hálószobában nem volt fűtés, mi több, még fűtőtest sem, és az ablak is nyitva volt, éppen csak a hó nem esett be. Nem tudtam, de sokan



Norvégiában nem fűtenek a hálószobában egyáltalán. Itt kellett aludnom. Csak az orrom kandikált ki a paplan alól, és az is szétfagyott. De a napok-hetek során még ezt is megszoktam lassacskán. Minthogy a Nescafé, a norvég tévé valóságshow-jait, a kandallótüzet a nappaliban, a birkaszalámit, az édes barnasajtot is. Visszagondolva a fűtetlen hálószobára még most is kiráz a hideg, de a paplan alatt hamar feltaláltuk magunkat, és felőlem be is eshetett volna a hó.

Azt hiszem, májusban egy kiállítóterem kávézójában ültünk éppen, amikor az addig szenttelen arcú Ludvig kissé komorabban kezdett el engem nézni. Valamit mondani akart, de nagyon a nehezeire esett. Idegesen szürcsölte a fekete teát, és amikor megitta, mert csak megszólalni.

– A nyáron elutazom három hétre egy volt barátnómmal.

Sokat mesélt a volt barátnőkről, mert szinte majdnem mindegyikkel jó ismerősök, egyenesen barátok voltak. Én egyből Akszinyára gondoltam, az ukrán csajra, akinek a fiával jóban volt Ludvig fia.

– Talán Akszinyával és a gyerekekkel mentek? – kérdeztem vissza, de a tekintete kissé felhős lett, így nem voltam biztos benne, hogy jól kérdeztem-e.

– Kirúghatsz, ha akarsz, de nem velem megyek, hanem Hédivel.

A karácsonykor kapott csokoládészívra gondoltam, és eleredt a könnyem. Hédi az a nő volt, akivel előttem járt. Tavasszal szakítottak, majd velem novemberben találkozott, de úgy látszik, tartották végig a kapcsolatot.

– És hova mentek? – kérdeztem szívgva.

Krétára készültek három hétre. Ludvig állítása szerint Hédi hívta meg, vagyis pontosabban Hédi egyik lánya találta az utat irtó olcsón a neten, és azonnal le kellett foglalni, ez a marha matróz pedig nem tudott nemet mondani az ajánlatra. Ekkor már zokogtam. Nem érdekelt, hogy a kávéházban ezren vagy millióan látnak bennünket. Az összes szalvétát telfűjtam. Ekkora árulást még életemben nem éltem át, csak filmen láttam, hollywoodiban persze.

De nem szakítottam, csak hagytam, hadd menjenek el. Így a nyaram három kemény hetét Ludvig nélkül töltöttem, mint valami özvegyasszony. Kértem, hogy rakjon fel képeket a krétai útról a netre, hogy én is lássam, merre jár, és erre a barom Hédiről osztott meg fotókat. Az a lotyó szélesen vigyorgott rám a képernyőről, és megint borzasztóan rossz lett a kedvem. Hiába mondta az út előtt Ludvig, hogy külön szobát foglaltak le, és csak mint barátok utaznak el, egy szavát sem hittem el. A nő öntelt vigyora sejtésemet csak megerősítette: ezek három hétig Krétán csak dognak meg piálnak. Azt kívántam, hogy a chartergép zuhanjon le velük,

hogy egy földrengés temesse a föld alá őket, hogy a tengerbe fulladjanak bele és ehhez hasonlók. Ám nem történt semmi ilyesmi. Ludvig küldött még egy képeslapot is, amiben üdvözölt, és arról számolt be, milyen isteni az idő, és milyen pompásan érzik magukat. Megsemmisültem.

Aztán visszatért megint hozzám. Erről meg viszont Hédi nem tudott. A balga nő abban a tudatban élt, hogy visszaszerezte ezen az úton Ludvigot, és megszabadult tőlem. De engem kemény fából faragtak. Nem adtam fel, és folytattuk a találkozgatásokat hol nálam, hol nála.

Egyszer egy szép őszi napon elhoztam otthonról a legnagyobb fazekamat, a Norvégia nemzeti eledeli című szakácskönyvemet, és megvettük a hozzávalókat a *får-i-kål* nevű káposztás birkához. Két kiló káposztát, két kiló birkatarját (de lapocka is jó, illetve bárányhús) és egy csomag egész feketeborsot. A recept szerint só és háromnegyed liter víz is kell bele. A káposztát és a csontos húst rétegezve kell belerakni a fazékba, úgy, hogy a hússal kezdjük. A hús zsíros felével lefelé kerül legalulra, majd káposzta, bors, só, aztán ismét hús, káposzta, és így tovább. Ezt le kell önteni a felforralt vízzel, és az egészet lassú tűzön két órát kell főzni, hogy a hús a csonttól elváljon. Közben krumplit kell egészben megfőzni köretnek. És kész a kocsi.

Persze kisebb pánikrohamom volt az étel elkészítése előtt, mert még ilyet soha az életemben nem csináltam, sőt, még nem is ettem soha káposztás birkahúst korábban. Hogy úgy mondjam, blindre kellett hozzáfogni. Azon is izgultam, hogy Ludvig mit fog szólni a főztömhöz, hiszen náluk ez nemzeti eledel, minden évben ősszel még *får-i-kål* nap is van, amikor szinte kötelező ezt készíteni. Nem volt mese. Izgalom ide, izgalom oda, felvágtuk a káposztát, beledaraboltuk a húst. Alacsony hőfokot választottunk, és figyeltük, nehogy túl gyorsan főjön meg az egész.

Hamarosan az egész lakást ázott gyapjúkardigán szaga lepte el. Sőt, az egész házat, az egész kvártélyt. Tudták a szomszédok is, hogy mi fő nálunk. Talán csorgott is a nyáluk. A norvégoknak bizony mindez ínycsiklandó. Nem így nekem. De azért lepleztem enyhe undoromat. A svédok szokták mondani, hogy olyan ízű a birka, mint a kardigán. De el kell mondjam, hogy az íze nem is volt olyan tragikus, mint a szaga. A káposzta ugyan átvette a birkaízét, de a hús kellőképpen megfőtt, és a krumplit agyonsóztam, hogy legyen valami kis bukéja az egésznek.

Azt hiszem a kőményes pálinka, vagy ahogy itt hívják, az *akvavit*, az élet vize, hiányzott csak. És ami nagyon szerencsés, a teszten átmentem, Ludvignak nagyon ízlett a főztöm. Még másnap is azt ettük. Nekem ugyan egy életre elegendő lett a kardigánízű áldozati bárányból. De Ludvignak nem.



Mint az később egy eltévedt sms által kiderült, Hédi és a matróz időközben rendszeresen találkozgatott a tudtom nélkül.

De nem ez volt az egyetlen bűne. Nem hanyagolt, nem adta ki az utam. Kellett neki a sok nő. Gondolom, egy-két *drop-in* is becsúszhatott. Bár nekem folyton azt bizonygatta, hogy közte és Hédi között soha nem történt semmi, és megesküdtött, hogy soha senkivel nem csalt meg az idő alatt, amíg velem volt. Ezt persze lehet másképp is értelmezni, gondoltam. Amikor éppen nem velem volt, lehetett mással is. Ezen gyorsan túl kellett magam tenni. Elővettem a kis giccses sminktükröt, amit Krétáról hozott nekem, és szembenéztem a valósággal: ötvenéves vagyok, szép, izgalmas, de elhízott nő. A realitás, ugye, az, hogy nem biztos, hogy akad hirtelen egy másik páli. El kell fogadjam úgy, ahogy van, a korábbi kalandjaival, promiszkuitásával, megzabolázhatatlan szexuális éhségével egyetemben. Úgyhogy maradt minden a régiiben. Hetente-kéthetente találkoztunk, jól éreztük magunkat, aztán visszament mindenki a maga is kis életébe. Én a szalmaözvegységet választottam, mint valami rendes tengerészfeleség.

Három éve voltunk együtt, és a karácsonyi terveinket beszéltük éppen meg. Én szerettem volna a fiaméknál karácsonyozni, mint minden évben. De Ludvigot nem tudtam semmiképpen rábeszélni arra, hogy velem jöjjön. Nem bírta mások társaságát, nem szeretett magánházban lakni, alkalmazkodni a házigazdákhoz, és nem is volt tulajdonképpen a vonatjegyre elég pénze. Aztán ott voltak a különböző anyáktól született gyerekei, a közelükben akart lenni. Bár a lánya nem maradt otthon, element a barátnőjéhez inkább, a fiáék pedig tojtak Ludvigot meghívni a karácsonyi családi vacsorára. Patthelyzet alakult ki. Se veled, se nélküled – vagy hogy is mondják ezt? A fiam felesége (jogosan) a saját szüleinél akart karácsonyozni, a napamék meg engem is elhívtak szentestére. Nem láttam más kiutat, mint hogy elutazzak hozzájuk Ludvigot magam mögött hagyva.

Ahogy most a naplójegyzeteimet lapozgatom, elhatalmasodik megint rajtam a sírhatnék. Mert ugyan minden nagyon szokványosan kezdődött, a fiam és a felesége nagyon kedvesen fogadtak, és minden jóval elláttak. Szentestén hatalmas svédasztal volt a szokásos finomságokkal: pácolt heringgel, húsgombóccal, sült hússal, főtt és hidegen füstölt lazaccal. Desszertnek *ris a la Maltát* kaptunk. Szétosztottuk az ajándékokat, és közben borozgattunk. A tévében a karácsonyi műsor, a Donald kacsá ment. Csak Ludvigtól nem kaptam hírt. A telefont nem vette fel, a Messengeren nem üzent, az sms-re nem válaszolt. Aggodalmam beigazolódott: végül írt egy sms-t, hogy ne zavarjam, váratlan vendége érkezett.

Nálunk szenteste előtt van egy szokás, a kiskarácsony megünneplése. Ez a karácsonyt megelőző szerda, s ilyenkor a barátok összejönnek, és együtt szórakoznak, mivel a többi napot már a családdal töltik. Ezen a napon Ludvig magányosan ült a kedvenc kocsmájában, az Édesben. Amikor már eleget ivott, vette a bátorságot, és átment egy flancosabb helyre, ahol nagy társaság bulizott. A társaságból egy fiatal nő környékezte meg, mert nem bírta nézni, ahogy Ludvig egyedül ott ült a sarokban. Tulajdonképpen a nénikéjének akarta bemutatni, de annyira belemelegedtek a beszélgetésbe, hogy a nagynéniről egészen megfeledkezett. Mindketten eléggé kapatosak voltak, de a nőnek volt annyi esze, hogy elkérje a Ludvig telefonszámát. Másnap – mint azt később megtudtam – fel is hívta, és meghívatta magát egy kávéra. A kávézásból borozás lett, a borozásból pedig szex. Ekkor jött az sms nekem, hogy ne zavarjam, váratlan vendége van.

Így kezdődött a szerelmi háromszög. Ludvig a macával is tartotta a kapcsolatot, és velem is találkozgatott. Egyszer megkérdeztem tőle, mi a jó ebben. És azt válaszolta, a változatosság. De mivel a teljes igazságot tőle sose tudtam meg, ezért kinyomoztam a nő telefonszámát, és felhívtam. Sok sikert kívántam neki a Ludviggal való kapcsolathoz, gratuláltam, hogy ő nyert. Akkor rossz passzban voltam, és a halálba kívántam mind a kettőt. Nyilván sírtam is sokat. De a telefonáláshoz összeszedtem magam, és hidegvérrel tájékoztattam, hogy Ludvig kettős játszmát folytat. Erről a maca nem tudott, és összetört. Tiszta vizet akart önteni a pohárba, ezért szembesítette Ludvigot a hazudozásaival. De nem lett botrány. Kibékültek, sőt, elmentek hajókázni Németországba. Persze az úton jól berúgtak, és szent volt a béke közöttük.

Nálam párszor azért megjelent a matróz – mintha mi sem történt volna. A szokásos fekete teáját kérte vagy sört vett. Nálam meg akadt mindig egy kis tömény. Aztán az ágyban találtuk magunkat. Nem tudtam ellenállni az erős szexuális kisugárzásának. Azt hittem, szabad akaratomból teszem mindezt, de volt valami beteges ebben a férfiban, betegesen erotikus. Igyekeztem a féltékenységemet palástolni, de minden légyottunkról kegyetlenül beszámoltam a másik nőnek (a továbbiakban Marina).

Valahogy a sors sem akarta, hogy elváljunk. Az egyik éjjel csőtörés volt Ludvig lakásában, és minden elázott. Gyorsan kellett döntenie, és mivel nem ismert senkit, csak engem, akinek lehetősége lett volna befogadni (hotelbe meg persze nem akart menni), engem kért meg, hogy egy ideig nálam lakhasson baráti alapon. Marina szóba sem jöhetett, mert ő egy pici szobát bérelt a barátnőjével Oslóban. Szóval maradtam én – baráti alapon.

Egy nagy bőrrönddel érkezett másnap. A vízszelőlő és a főbérllő vizite-lése után kiderült, hogy előbb a lakást ki kell szárítani, aztán lehet csak az új padlót lerakni. Ez pedig elég sok időbe telik. Szerencsére a biztosítós azt mondta, az egész kárt térítik. Körülbelül egy hónapra számíthattam.



Eddig még sose voltam egy hétnél tovább együtt vele. Örültem is, meg nem is. Féltem, hogy ki fogjuk-e bírni egymással, ám közben diadalittasan azt éreztem, vége a szerelmi háromszögnek. Én balga.

Az első hét ugyanis azzal telt, hogy Marina félóránként sms-ezett Ludvignak. Szinte éjjel-nappal. Már az őrületbe kergetett a telefon csipogása. Rettenetesen feszültté váltunk mind a ketten. Igaz, esténként még dugtunk, de nappal csak a kanapén ültünk egy csésze tea mellett, és vártuk az sms-eket. Alig ettünk, és a teán kívül igazán semmi más nem ment le a torkomon. Megegyeztünk, hogy ez így nem mehet tovább – gondolom a maca sem bírta nélküle –, ezért egy hét idegeskedés után úgy döntöttünk, hogy utazzon haza, nézzen szét, hogy áll a száradás, és menjen szállodába.

Ez januárban volt. A lakás csak februárban lett kész, és a biztosító mindent fizetett. Májusig szinte hetente találkoztunk, kivéve akkor, amikor éppen Marina volt a soros. Akkor én egy európai körutat terveztem. Három hét a családomnál és a barátoknál. Az utazásom előtt Ludvig eljött. Az erkélyen söröztünk, amikor sms-t kaptam Marinától, hogy hallottam-e valamit Ludvigról, hogy találkozunk-e. Erre nem tudtam hirtelen mit válaszolni. Azt írtam mégis, hogy persze, többször is találkozunk. Ekkor Ludvignak megmondtam, hogy ki üzent, és ő meg kifakadt. A nő már több ezer koronával tartozik neki, és nem tudja, mi lesz, és képzeljem el, azt állítja Marina, hogy terhes tőle – itt szó szerint leesett az állam –, de Ludvig szerint nem tőle van a gyerek, és megkérte, hogy legyen ott az abortusznál, de mivel nem lehet tőle, nem akar ott lenni, és aztán Marina is meggondolta magát, hogy mégsem legyen ott, erre Ludvig valamilyen papírt akart az abortusról... Így indultam neki a három hétnek.

Amikor hazajöttem, a vasútállomáson várt rám. Eljött, hogy segítsen a csomagokkal. Ez nagyon kedves volt tőle. Meghívtam egy teára. Örömmel elfogadta, és megint olyan lett minden, mint régen. Megesküdött, hogy semmi dolga nincs már Marinával, nem is találkozunk, csak annyit hallott felőle, hogy el fog költözni Oslótól északra egy kis falu határába, ahol egy régi barátjánál olcsón meg tudja húzni magát. Meg aztán nyaralni megy ezzel a fickóval Olaszországba. Ha mindez igaz, gondoltam, nincs esély, hogy találkozhassanak megint. Egy nagy kő esett le a szívemről. A tea után elmentünk bevásárolni, és egy pompás lazacot főztem neki kókusztejes szósszal és krumplival. A saláta elkészítésében még segített is. Mint valami kedves férj. Majdnem úgy is éltünk ezután, mint férj és feleség, csak mindketten a saját lakásunkban. Gyakran összejártunk. Tombolt a nyár. Sokat napoztunk a strandon, fürödtünk, élveztük a szokatlanul meleg skandináv nyarat. Esténként az erkélyen söröztünk. Hol nálam, hol nála.

Marina visszatérésére azonban nem számítottam. Egyikünk sem számított. Előbb Ludvignak, majd nekem írta meg sms-ben, hogy a kis Thor koraszülött lett harminckét hétre, de jól van, és szeretne fényképet küldeni

róla. Ekkor összecsomagoltam, és felültem az első buszra haza. Még hal-
lottam Ludvigtól, hogy apasági tesztet akar csináltatni. De az eredményt
már nem vártam meg. Kitöröltem a telefonból mindkettőjüket. Nem tud-
tam valahogy megemészteni, hogy veszítettem.



Élőhelyek, lápvidék